

"Løsningen"**MARGRETHE** (65)**BO:** (70)**OLIVER:** (25)**LOCATION:** et anonymt sted.

Et anonymt sted. OLIVER tager imod publikum som de ankommer og placerer dem i en cirkel. Han hilser venskabeligt på dem, som om han kender dem.

OLIVER

Lad os lave en cirkel! – Godt at se dig – Hun kommer lige straks! – Det er en stor dag i dag, folkens! – Der er forandring i luften; kan I mærke det! – Dejligt at se dig – I dag er det tid til at handle! - Margrethe kan være her hvert øjeblik nu – I dag vil vi stå sammen! – Tak fordi du kom - I dag vil vi gøre hvad der er nødvendigt! – Her kommer hun; lad os give vores leder en stor hånd!

OLIVER og resten af gruppen klapper, idet MARGRETHE kommer ind i rummet og stiller sig i midten af cirklen. Hun går nu med en bemærkelsesværdig selvtillid; som en leder; en autoritet.

MARGRETHE

Det har været en lang rejse, venner. Der er gået mange måneder siden vi så de første tilfælde af De Formørkede, og nu har sygdommen spredt sig ud i hele verden, og nu står vi så her, vi få.

OLIVER

Vi står i Goliats skygge, men vi vil ikke lade kæmpen vinde!

MARGRETHE

Ja, Oliver, det er sandt; vi har ikke givet op.

OLIVER

I dag vil vi kæmpe sammen!

MARGRETHE

Nemlig; sammen.

OLIVER

Og vi vil sejre!

MARGRETHE

Tak, Oliver, men måske vil du gøre vores gæst klar og bringe ham ind?

OLIVER

Selvfølgelig – forlader rummet.

MARGRETHE

De Formørkede ødelægger alt hvad vi kender og elsker, ved ikke længere at tage del i vores samfund. Vi kan ikke købe mad i supermarkederne, vi kan ikke få lægehjælp, skolerne er lukket ned, vejene bliver ikke vedligeholdt, husene falder fra hinanden, og de er endda stoppet med at producere elektricitet, for De Formørkede har ikke brug for lys; de har sendt menneskeheden tilbage til stenalderen.

Det er en konstant kamp, men vi vil fortsætte med at kæmpe. Vi vil kæmpe for alle dem – der ligesom os - føler sig alene og fremmedgjorte i den her inficerede verden. Solitudinem – ensomhed. Det er en farlig og dødelig kraft. Især i disse tider. Jul. Eller hvad der plejede at være jul, da det faktisk var en tid hvor man var sammen og nærrede omsorg for hinanden.

Men der er stadig håb. Der er for nyligt sket en meget vigtig udvikling. En forsker i Rusland har muligvis fundet en grund til hvorfor nogle bliver Formørkede. Hun er overbevist om, at det *ikke* skyldes et overnaturligt fænomen, men en smitsom og parasitisk hjernevirus. Hun mener også, at denne virus kan helbredes. Virussen lader til at trives i fraværet af de signalstoffer der bliver udskilt når man oplever angst. Frygt. Så hvis vi kan skabe en frygt, der er ægte og stærk nok til at dominere hjernevirussen, så kan dette måske undertrykke virussen nok til at dræbe den. Og det, venner, er grunden til at vi er samlet her i dag.

OLIVER kommer tilbage med BO, som har bind for øjnene. OLIVER fører BO ind i midten af cirklen.

OLIVER

Vil du have ham ned på knæ?

MARGRETHE

Nej, lad ham stå. Og du kan fjerne bindet fra hans øjne.

OLIVER fjerner bindet.

BO

Margrethe?

MARGRETHE

Det her er Bo. Han var min ægtemand i 45 år. Og en dag – inde midt i et supermarked – skete det. Han blev til den af dem. En af De Formørkede.

BO

Du ser anderledes ud.

MARGRETHE

Jeg er anderledes.

BO

Og du har fået en masse nye venner. Ser rundt på gruppen. Jeg kan se på deres ansigter at ingen af dem har været i Floden; sorgen skinner fra deres øjne.

MARGRETHE

Du undrer dig nok over hvorfor vi har bragt dig hertil?

BO

Ikke rigtig.

MARGRETHE

Vi vil prøve at kurere dig, Bo.

BO

For hvad?

MARGRETHE

Din sygdom.

BO

Jeg vidste ikke, jeg var syg.

MARGRETHE

Sygdommen har forandret dig.

BO

Alle forandrer sig; det er ikke sygdom, Margrethe.

MARGRETHE

Men kan du slet ikke se hvad det er jeres ligegyldighed gør ved vores verden? Ser du ikke hvordan det hele falder fra hinanden og hvordan resten af os lider?

BO

Vi ser det, men det betyder ingenting.

OLIVER

Røvhul!

MARGRETHE

Oliver.

BO

Om I lever eller dør det betyder ingenting. I er alle bare tilfældige sammensætninger af atomer der bevæger sig gennem tid og rum, og en dag vil I gå i opløsning og blive en del af alt andet. I har ingen betydning.

MARGRETHE

Jeg tror, det er din hjernevirus der taler og ikke dig.

BO

Vi er ikke syge, Margrethe. I er. I er alle inficeret med en sygdom der får jer til at tro at I er vigtige. At I har krav på noget særligt. I fejrede endda en højtid hvor I købte gaver til hinanden så andre kunne give gaver til jer; i den tro at I fortjente noget. Men I fortjener intet. Vi – i floden – vi er ikke sygdommen, vi er kuren. Vi kender ikke til frygt, til fortrydelse, til ambitioner, ønsker og behov; vi eksisterer blot. Vi er rent liv. Vi er milliarder af små dråber vand i Floden, og I er små sten på flodbredden; bundet til jorden. I vil aldrig opleve hvad det vil sige at være vand.

MARGRETHE

Se på alle de her mennesker. De har alle mistet. Hver eneste af dem bærer en sorg og en smerte med sig.

BO

Jeg ser det.

MARGRETHE

Men ser du også hvor vrede de er?

BO

Det gør jeg. Jeg ser også din vrede, Margrethe.

MARGRETHE

Men du frygter os ikke?

BO

Vi som lever i Floden, vi kender ikke til frygt.

MARGRETHE

Men hvis du ikke har nogen frygt, så kan du ikke være et menneske, Bo.

BO

Så er vi ikke mennesker.

OLIVER

Hvad sagde jeg?! Det er ikke en hjernevirus, Margrethe! Det er noget andet - noget fremmede, og hvis vi ikke gør noget nu, så vil de i sidste ende dræbe os alle sammen!

MARGRETHE

Oliver, jeg har brug for at du forbliver rolig.

OLIVER

Men...!

MARGRETHE

Men vi må ikke miste kontrollen.

BO

Til OLIVER: Du ligner en dreng som er meget vred på sine forældre.

OLIVER

Du ved ingenting om mig, gamle mand.

BO

Din mor og far gik ned i Floden, og nu føler du dig forladt.

OLIVER

Ti stille!

BO

Til OLIVER. Giv slip, dreng. Kigger på gruppen. I skulle alle give slip. Til MARGRETHE: I kan ikke ændre os.

MARGRETHE

Bo, jeg vil gerne have at du prøver at huske noget for mig. Den jul vi fejrede i hytten. Bare os to, julen efter jeg havde tabt barnet. Jeg græd, og du satte en sang på og spurgte om jeg ville danse. Du holdt om mig og sagde at jeg så smuk ud når jeg græd. Du fik mig til at smile. Jeg kan huske den mand. Hvis han stadig er derinde et sted, så lad ham komme ud. Lad mig tale med ham. Hvis du kan høre mig, Bo, så kom tilbage til mig.

BO

Jeg er lige her, Margrethe. Det *er* mig. Og jeg husker godt den aften, og den dans og det smil, men det betyder ingenting. Minder er bare historier man fortæller sig selv, fordi man er bange for at leve i nutiden; de er et forsvar imod forandring. Det er derfor at ingen af jer kan udvikle jer som vi kan; I lever i fortiden. I bevæger jer ikke fremad som os.

MARGRETHE

Oliver, vil du være så venlig at få ham ned på knæ?

OLIVER

Med glæde.

OLIVER tager fat i BO, og tvinger ham ned på knæ, men BO gør ikke modstand.

MARGRETHE

Du siger, at du ikke har nogen frygt, men frygter du ikke hvad vi kunne gøre ved dig?

BO

Nej.

OLIVER

Det skulle du måske.

BO

Men det gør jeg ikke.

MARGRETHE

Oliver. Vil du være så venlig.

OLIVER

Med glæde.

OLIVER tager en flaske frem med en gennemsigtig væske. Han tvinger BO til at drikke fra flasken, men BO kæmper stadig ikke imod. MARGRETHE tager en anden flaske frem.

MARGRETHE

Lige nu spreder der sig et kemikalie i din krop, og det er et kun et spørgsmål om tid før det vil nå dit hjerte.

BO

Jeg kan godt mærke det... det føles ... besynderligt...

MARGRETHE

Det eneste der kan stoppe det, er den her modgift. Forstår du hvad det er jeg siger?

BO

Ja, det gør jeg.

MARGRETHE

Men du er stadig ikke bange?

BO

Nej.

OLIVER

Jeg sagde det jo – han er ikke et menneske!

MARGRETHE

Se på mig, Bo. Det er sandt hvad jeg siger; jeg lyver ikke!

BO

Jeg tror på dig.

MARGRETHE

Du er nødt til at være bange! Lad vær med at kæmp imod!

BO

Jeg kæmper ikke.

MARGRETHE

Lad frygten komme ind!

BO

Hvorfor vil du ændre mig, Margrethe?

MARGRETHE

Jeg prøver at hjælpe dig!

BO

Nej, du gør ikke.

MARGRETHE

Bliv nu bange, Bo! Bliv bange!

BO

Du kan ikke ændre mig.

MARGRETHE

Du er nødt til at vende tilbage!

BO

Hvorfor?

MARGRETHE

Det var meningen du skulle være ved min side!

BO

Giv slip.

MARGRETHE

Du lovede at være der til det sidste! Du lovede!

BO

Giv slip.

MARGRETHE

Til gruppen: Undskyld... jeg... jeg er ked af det, venner, men det nytter ikke...

MARGRETHE giver flasken med modgiften til BO, men OLIVER tager flasken fra BO.

OLIVER

Nej.

MARGRETHE

Hvad laver du?

OLIVER

Vi er nødt til at gøre noget.

MARGRETHE

Giv ham flasken tilbage, Oliver.

OLIVER

Nej.

MARGRETHE

Oliver!

OLIVER

Hørte du ham ikke?! De forlod os og de er bedøvende ligeglade! Det er ikke en hjernevirus! Det er noget meget mere magtfuldt, og hvis vi vil gøre os nogle forhåbninger om at vinde, så er vi nødt til at udrydde dem – alle sammen – og vi er nødt til at begynde lige nu og her!

OLIVER truer med at hælde modgiften ud.

MARGRETHE

Oliver, gør det ikke.

OLIVER

Hvorfor ikke?

MARGRETHE

Han er...

OLIVER

Han er hvad? Hvad er han, Margrethe? Kan du fortælle mig hvad han er?!

MARGRETHE

Jeg var gift med ham i 45 år; jeg har tilbragt det meste af mit liv med den mand. Og når man har været sammen med et andet menneske så længe... det kan godt være kærligheden ikke er den samme, men der opstår noget andet... noget særligt. Det forstår du måske også en dag.

OLIVER

Men se på ham! Jeg står med hans liv i minde hænder, og han er ligeglad! Han er en zombie! Han er ikke et menneske længere! De er ikke mennesker! Kan du ikke se det?!

MARGRETHE

Oliver, se på mig. Jeg ved du er vred. Du har mistet, ligesom os andre. Vi kender alle den vrede. Men det her er ikke vejen. Det er ikke sådan vi vinder. Hører du mig? Jeg beder dig, giv mig flasken. Hvis ikke for hans skyld, så for min.

OLIVER tøver, men giver så flasken tilbage til MARGRETHE.

OLIVER

I er svage. Alle sammen.

OLIVER forlader rummet. MARGRETHE giver flasken med modgift til BO, der kommer på benene.

MARGRETHE

Drik.

BO tager imod flasken og drikker; men han viser hverken frygt eller hast.

BO

Du er anderledes.

MARGRETHE

Ja, Bo, det er jeg.

BO

Og du ligner en kvinde der kan trække vejret igen. Godt for dig.

MARGRETHE

Jeg tror det er bedst du går nu.

BO

Jeg tror, jeg vil gå hjem. Ja, det vil jeg. Jeg vil gå hele vejen. Gennem forstæderne. Forstæderne ... forstæderne ... griner og forlader rummet.

MARGRETHE

Til gruppen: Jeg ved godt vi ikke opnåede hvad vi ville, og skal jeg være ærlig, så ved jeg heller ikke længere om vi nogensinde finder en måde stoppe dem på. Hvad det end er, virus eller overnaturligt, så er det en stærk kraft. Stærkere end os. Men vi har endnu ikke mistet alt, venner. Kom; tag hinanden i hånden. Alle sammen.

Stiller sig ud i cirklen og får alle til at holde i hånd.

Når vi går herfra i dag, så går vi en særlig svær tid i møde. Julen. Det er en tid hvor vi vil blive mindet om alt det vi har mistet. Mange af os vil føle os alene derude, det vil ske, men når ensomheden kommer, så vil jeg have jer til at huske tilbage på dette øjeblik. Varmen fra hænderne, følelsen af hud mod hud – husk det – det er følelsen af at høre til – det er følelsen af håb - husk den følelse. Det er sådan vi overlever. Sammen.

SLUT